

erindre, at Socialdemokraterne foreslog et Lønningstillæg til Orlogsværftets Arbejdere, der, saa vidt jeg erindrer, androg 300,000 Kr.

Men som Socialdemokratiets Politik paa den Maade har været Overbudspolitik, saaledes har de Radikales Politik i de senere Aar ogsaa været noget af en Overbudspolitik. Som Forholdene have artet sig, have de været tvungne til mange Steder at hænge i Bagsmækken paa Socialdemokratiets Vogn, de have paa mange Punkter med eller mod deres Villie været Medløbere hos Socialdemokratiet. Der er allerede under Forhandlingerne mindet om de Radikales Stilling til Skattereformen af 1908, der er mindet om det optimistiske Syn, som det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) i Efteraaret 1907 fremsatte. Den Gang begyndte Venstremænd allerede at ane, at der vilde komme et økonomisk Omslag, saa Overskuddet paa Statsregnskaberne vilde forsvinde, og at der muligvis i Stedet for vilde komme Underskud. Selvfølgelig anede man ikke den Gang, hverken Vilhelm Lassen, som den Gang var Finansminister, eller den nuværende Finansminister eller den nuværende Landbrugsminister, der den Gang som Medlemmer af dette Ting tog Ordet, at Omslaget vilde komme saa brat og saa haardt, som det kom, men man anede, at der var et Omslag i Vente, og man gjorde dette gældende. Men overfor dette protesterede det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Han talte, som om der aldeles ikke var Bund i Statskassen, vi skulde blot blive ved at øse Pengene ud, der skulde nok blive Penge nok tilbage i Statskassen. Det ærede Medlem anbefalede ogsaa, at man paa Toldloven skulde gaa til meget større Nedsættelser, end der blev foreslaaet af Venstre, og han anbefalede at give Afkald paa forskellige af Kompensationslovene. Hvis vi havde fulgt det ærede Medlem paa disse Omraader, havde vi i dette Øjeblik staaet med en Statskasse, der hvert eneste Aar havde været henved 10 Mill. Kr. fattigere, end den er nu. Ja, det er en Trivialitet Gang efter Gang at anføre dette, men de Herrer fra den Side tvinge os til det, naar de ville paastaa, at de ingen Skyld have i de økonomiske Forhold, vi nu leve under.

Den højtærede Finansminister var saa venlig overfor de Radikale at foretage det Tankeeksperiment, at de Radikales Forsvarsplaner vare blevne gennemførte, og at paavise, at Stillingen da i dette Øjeblik havde været ganske den samme, som den

er. Men hvem der kender Stillingen, vil sikkert indrømme, at det er ogsaa kun et Tankeeksperiment. For selv om de Radikale havde faaet deres Villie ved Valget i 1909 og vare komne ind som Flertal i dette Ting, tror dog ingen paa, at de havde faaet Militærudgifterne nedsatte med en halv Snes Millioner. Det tro de heller ikke selv. Det er givet for alle, at i alt Fald indtil nu vilde man ikke have opnaaet det. Det er givet, at det, man havde opnaaet, var blevet, at man havde beholdt den gamle Forsvarsordning og de Udgifter, den medførte, og man havde samtidig ikke haft den Indtægt af omtrent 3 Millioner Kr., som Forsvarsskatten nu indbringer. Det er det, der vilde være sket, hvis de Radikale havde faaet deres Villie i 1909, og Resultatet var da blevet, at vi havde staaet med et betydeligt større Underskud end nu. Vi havde i Virkeligheden i saa Fald været nødt til at udskrive Skatter til et Beløb af omtrent 20 Millioner Kr. i Stedet for til et Beløb af 11 Millioner Kr., hvis der da skulde skaffes Balance. Og hvis de Radikale havde faaet deres Villie i 1910, hvad saa? Da vare Forsvarslovene vedtagne, og der er vel ingen, der tror paa, at de havde været i Stand til at omstyrte disse Forsvarslove og sætte andre i Stedet.

Men for Resten, hvad ville de nu, og hvad vilde de Radikale den Gang i Forsvarsspørgsmaalet? Det have vi i Virkeligheden aldrig rigtig faaet at vide. Ved Valget i 1909 lød Parolen alle Vegne paa Landets Valgtribuner paa, at man fra den Side vilde have en saadan Forsvarsordning, at man kunde værges sig mod uforsætlige Neutralitetskrænkelser. Det var imod saadanne, man havde en Pligt til at værges sig, derimod havde man ingen Pligt til at værges sig imod de forsætlige. Men den Teori blev Halsen drejet om paa, da det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) kom ind i Tinget. Han benyttede den første Lejlighed, han kunde finde, den første Tale han holdt i Sommeren 1909 til at hævde, at det var ikke de uforsætlige og de forsætlige Neutralitetskrænkelser, det i dette Tilfælde drejede sig om, nej, Spørgsmaalet var om større eller mindre Neutralitetskrænkelser. Og da saa det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) spurgte ham, hvem der skulde afgøre, hvilke Neutralitetskrænkelser der var større, og hvilke der var mindre, svarede det ærede Medlem uforbeholdent, at det var den til enhver Tid siddende Regering, som afgjorde det. Naar det ærede Medlem